

REGULÓ.

Pesten csötörtökön martius 1^{én} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

Nagnéni karszéke.

I r t a

BEÜTHY ZSIGMOND.

I.

Kis kertben — — — —
Három lányka volt,
Szépek, mint rózsaszál
'S nyájaskák, mint a' hold
Ketteje barna volt,
Szemök bogár vala,
A' harmadik szemén
Emlényke lángola.

G A R A Y.

„Ugy van, a' mint mondtam, 's a' ki nem hisz, készítsen magának külön jegyzéket; de én az enyim mellett maradok!“ — szóllott egy barna halavány képű ifjú, 's nyájasan legelteté szemeit felnyitott tárczájának arany szegélyű lapjain.

„Hogy' van csak B o t o r? Számláld elő még egyszer, kedvemért. Látod, magam is szeretnék valamit gondolni!“ — mond R h a d ó — 's közelebb lépe Botorhoz.

„Igen ám! De ti azt tartjátok: de gustibus non est disputandum; — azért én izlésteket nem szabályozhatom.“

„Halljuk hát Botort — ő nagyon mivelte fiú!“ — kiáltanak fel mindnyájan, kik a' társaságban jelen voltak.

„Mindenről lemondok, ha még egyszer gunyolódtok!“

„Bocsánat, bocsánat!“ — hangzék minden ajakról; 's miután Botor elég nyájasan kéreték, 's néha unszoltaték is, mélyebben nézett tárczájába, 's így olvasott:

„A' szépek tehát illy renddel következnak: Mili, Tini, Linka, Mari, Szidi, Lidi, Tercsi, Pepi, Jildi, — és Janka.“

„Rágalom — rágalom! Emmi, azt a' kis angyalt, még csak meg sem említi!“

„Igazságod van Rhadó! De ti okoztátok ezt is; mert nincs szünete fecsegéseteknek.“

„Ird tehát legelől Emmit; hisz' e' nélkül egész tervünk megsemmisül.“ —

„Megvan!“ — kiált-fel Botor, 's a' társaság tagjai megvizsgálák még egyszer jegyzékét.

Most pedig sietünk szép olvasónénkkal megismertetni a' társaságot, alakulását, 's minden tervét, melyek csak érdekelhetnek.

Alföldi faluink egyikében élt egy barátságos úri ember, ki bár társ nélkül tölté napjait, nőtelenységét mindazáltal ridegnek mondani nem leheté; mert szíves indulata, 's nyájas magaviselete, kellemes és nem megvetendő barátságot szerze a' szomszéd helységek földes uraival; — 's az egymás közt gyakran eltöltött órákat, szélszélei 's tréfás nyájaskodásai mindig kedvesekké 's kíváncsisággá tevék. Számos rokona levén, nem mulasztott-el időt és alkalmat, hogy azokat minél gyakrabban — házi multságokban, 's néha-néha táncvigalmakban is részesítse. Ezen indulata pedig különösen megkedvelteté őt fiatal rokonai előtt. 'S valóban ezeknek száma mindig elegendő volt egy táncmultság alkotására. De leginkább névnap szokott oly estvét hozni, melyet még rendszerint kitünő báju táncvigalom koronázott. 'S ha ilyenkor körülköszöntötték őt összegyűlt számos rokonai, kik családja terjedékenységét mutatak, — o akkor ő különösen boldognak érzé magát, 's meg nem állhatá, hogy a' reá halmozott üdvözletek seregén támadt örömét néhány kitörő könnycseppel is ne nyilvánítsa. 'S ha valamelyik családi ősapá, feltámadva dohos sirjából, illy körben látná összesereglett számos utódait, méltán könyezhetne ő is Vigady ural — örömezzetében. — De a' tárgyra menvén, hasonló névnapi alkalom gyűjtött össze néhány ifjat rokonai közül, 's már négy nappal az örömezzet előtt — jövének össze, valamely tervet kiviendők. 'S itt meg kell jegyeznünk, hogy ezen ifjak mindnyájan Vigady urnál vettek szállást, mert nőtestvére, Szúnyoghyné asszonyság, ki nem állhatá a' férjlinemet, 's ellenállhatlan terve volt, halálig egy isten-adta férjfit sem tűrni házánál, egyetlen egyet kivéve, ki kedves kis unokatestvérenek — Emmának volt mátkája. De ennek ő négy év óta még csak színét sem látá, mert egy távol fekvő katona-ezrednél levén, nagyon ritkán látogató-meg szülőföldét, annál inkább, mivel szüleitől korán fosztatva-meg, ott mindedig kevés öröme számolt. 'S őt olvasóinknak Ernye i névvel mutatjuk-be, ki hasonlólag tagja az érintett társaságnak. Ezen ifjak pedig Vigady ur közel- 's távol-rokonaihoz tartozván, megjelentek, hogy a' névnapi vigalomban, melyet az előttök igen érdekes 's nevezetes János név deritend reájok —

részt vegyenek. 'S mielőtt karacson ünnepnapjainak második estvéje elérkeznék, egy tervet akartak létesíteni, melynek kivitele a' vidéknek nemcsak ifjaira, de még idősebbjeire nézve is üdves lehet, mint ez történetünk bizonyos részében ki is világlik. — Céljok vala pedig, hogy Szúnyoghyné házát amugy titkon férjfiakkal lepvén-el, őt magát klastromi életéből, — három növendék - kisasszonyát pedig irigy karjai közül kiragadják, ez által adva és szerezve módot, mi szerint Szúnyoghyné asszonyság rég' tartó férjfigyületét, egy nem remélt kedves fordulat által — idővel egészen elvesztheti, 's akkor olyas valami is következhetnék, mi könnyen betöltené néhány sorvadó kebelnek vágyát 's reményét.

„Pszt, pszt!“ — suttoga valami hang, melly minden lassúsága mellett is férjfit árult-el, midőn Szúnyoghyné házi kertének ajtaja felnyitattván csikorgani kezd. De az ajtó még jobban is csikorgott, mert felnyitója félelemből semtudá ugy, mint kellett, egészen kitárni. A' belépő aggó tekintettel futá körül a' pusztá kietlen kertet, 's visszafordulva intett társaink, kik azonnal csaknem rohanva követék őt. 'S miután a' kőfalkerítés mellett csendes léptekkel végig huzódtak, egy száraz bodzafa aljába vonultak, mellyet rozszant gerlicheház fedett-el az udvar ajtajától. — De hol van azon biztos hely, mellyben tökéletes nyugalom vár reánk?! — Alig állanak-meg, szabadabb lélekzetet veendő, midőn a' kalitka fenekéről, melly szalmával volt elboritva, hirtelen egy tarka tyúk bukkant-fel, lármás kodácsolásával jelentvén, hogy megzavart nyugalma nagyon szíven fekszik. Egy pillanat mulva már a' kalitka dűlni készülő kúpján volt, 's ekkor lön még a' fülhasító zaj, melly futtatni akará már a' belopódzott három ifjút, midőn egyik a' kertre nyíló ablakok közül — felpattant, 's Emma a nyújtá-ki angyalfejét, megtekintendő szárnyasunkat, mellyet életveszélyben gondolt. Még egy barna arc is mosolygott mellette, kíváncsilag futtatván körül ő is a' téren szemeit, 's lágyan sikoltva mutata hókezeivel ifjainkra, kik minden tyúkot elátkoztak volna már bosszúságukban, ha Emma nyájas arca 's lángoló kék szemei reményt nem ébresztenek keblökben.

„Ah! oh! hah!“ — vala egyszerre ifjaink válasza, mellyet ha a' nyájas olvasó jobban megvizsgál, nem gondol egyebet, mint hogy mind a' hárman az egy Emmába szerelmesek. Én ugyan nem merném mondani, főleg itt, hol Emma mellett még egy pár szende arc is mosolyog, 's ki tudja, mellyik milly hatással birand? — Ekkor az ablakszárnyak hirtelen becsukódtak, 's ezt az idegenek méltán nézték volna rossz jelnek: de a' kerti látogatók mind ismeretesek valának, 's nem volt egyiknek is oka azt félre magyarázni. Előbbre léptek most, 's kevés percz mulva felnyílék az udvarról

nyiló ajtó, 's Emma, Janka és Lidi könnyűden lejtének ifjaink elébe, kellemes meglepést okozva jelenésök által. — Három kézcsoók üdvözlé egyszerre szépeinket, 's képzelhetni, milly kellemes hatással volt ez viszont reájok nézve! E' közben csaknem észrevétlenül jelen-meg Solymos a' kertnek hátulsó ajtaján, 's most társaival együtt megismertetjük egy-két vonásban szép olvasónéinkkal.

Ernyei, ki Emmának tevé hódolatát, mint a' főlebb mondotakból gyanithatni — Szűnyoghynének vala egyetlen egy férjfi-kedvence; de legérdekesebb előttünk az, hogy Emmának rég kijelelt mátkája; ám megérkezte még titok, és Szűnyoghyné mit sem tud bele. — A' többiek, tudniillik Botor és Rhadó — elbeszélésünk egyik érdekes személyének, Vigady urnak barátai, kiket nem annyira a' leendő vigalom, mint Lidi és Janka kaczer szemeik intének ide; Solymos pedig a' már többször érintett asszonyságnak rokona. Így állván a' dolog, látjuk, hogy a' megjelent személyek igen kellemes viszonyban állanak egymással.

„Tehát itt fognak önök titkon bejárni?“ — szólt Emma, azon ablakra mutatva, mellyen nem rég a' kertbe tekintének.

„A' bemenetel könnyű; — itt hát nincs akadály“ — válaszolt Botor, és szemei a' helyett, hogy az ablakot vizsgálták volna, mindig mélyebben látszának Janka szemeinek éjébe süllyedni.

„Csak aztán nyakukat ne szegjék!“ — mond Janka, nyájasan tekintve keresztül ifjainkat, 's kedvesebbé tevé őt Botor előtt ezen részvéte, melly imént végzett szavaiban látszék rejtezni.

„Nem ártana így esténként adni próbáinkat; mert ilyenkor a' néni többnyire szomszédnéját szokta látogatni“ — szólt most már Lidi; e' szavakra pedig Rhadó mosolygván szemébe, — gondolhatja az olvasó, kiért gyúl Rhadó szíve? — A' szép időt azonban fergeteg szokta követni. Így itt is, 's e' fergeteg moraja az agg Mártha köhécseléseiben jelenkezik; de mielőtt meglepné őket, jónak látták mindnyájan, kinek mint lehetett — elszéledni, 's „holnap a' próba“ susogások közt Ernyei 's társai csak hamar eltűntek. — A' milly nyájasan és szeliden nyugtatá rajtok egy darabig Emma két szemeit, olly kedvetlenül fordítá azokat a' közék tepegő Mártárra, ki lélekszakadva mondván-el a' decemberi hideg lég ártalmát, sürgeté őket a' meleg szobába, 's Emma, Janka és Lidi egy hosszú ah-t sohajtva távoznak, el-elcsóvált fővel ballagván utánok Martha.
(Folytatása következik.)

A' boszuló álorczás.

(Vége.)

Ödön herczeg megérkezett Velenczébe, 's nagy ünnepélyek adattak. A' legfönségesebbek közé számíták azt, mellyet Fermo

gróf ada; lakása tündér-kastélyhoz hasonlított; a' vendégek fényes teremekben 's kivilágított kertekben sétáltak. A' legjelesebb zene buzditott tánczra, gazdagon öltözött álorczások üzék csintalan játékkukat, 's mindenki egész reggelig a' legváltozatosabb élelethen dőzsöle.

Egy fiatal francia tiszt — Bremonti Arthur — a' táncztul elfáradtan támaszkodék a' terem egyik oszlopához, 's nézé a' hullámzó vig sokaságot, mindön egy nő-álorczás ötlik szemébe, ki figyelmesen látszott őt vizsgálni.

Szemei mint lángok villogtak az álorcza nyílásaiból, 's egész valójában bizonyos parancsoló vala, mi magára voná a' fiatal tisztnek figyelmét.

Most hozzá lépett az álorczás, 's megszóllítá: „Hahnagy ur! te az örömnünnephez borús pillantatot 's ránczos homlokot hoztál?”

„Én? o nem, de a' vigság is fáraszt, 's én csak kinyugszom magamat, hogy uj erővel omolhassam ismét a' gyönyör karjaiba!”

„Vigság és könnyelműség! — hisz' ez jelszavatok ti francziák!”

„Te erkölestanitó szép álorczásom! Nyujtsd ide gyöngé fehér kezedet; hadd csókoljam-meg e' prédikációért.”

„Udvári Velenczében mint Majlandban, és — mint mindenütt!”

„Ismered Majlandot?”

„Szülőföldem, 's Julia szülőföldre, — Juliáé, a' kit szerettél!”

„Julia? — rebegé Arthur zavarodtan, 's mindketten egy félig világitott szobában lelék magukat. — Julia? ki mondá neked?”

„Hiszen ti francziák olly hamar kürtölitek-ki győzelmetöket, mint a' milly hamar nyeritek, 's ismét felejtitek azt.”

„Gonosz hízeldő! De hagyjuk nyugtában a' multat, szép majlandiné; hisz' a' jelen olly fonséges! Engedj szép szemeidből feledést szívnom.”

„Igy szóllottál Juliához is, nemde?”

„Julia, 's örökké csak Julia! hadd e' visszaemlékezést!”

„De te még is csak szeretted őt?”

„No igen; egy futó vonzalom! Hidd-el, több szerelmet tudok én adni, mint neki adtam.”

„De ő nem tudott többet adni; ő egész lelkéből szeretett téged, 's hátravonulásod életébe került.”

„Ah! ne hizelegj!”

„A' nyomorult! — gondolá magában Theodora — még egy lélekmaradás, a' szánakodásnak csak egy szava sem áldozatáért!”

„Te vissza gondolkozol szép majlandiné! — folytatá Arthur. — Ládd, mi itt egyedül vagyunk a' szobában; éltemet adnám érte, ha csak egy pillanatig nézhetnék ez irigy álorcza mögé!”

„Te szerénytelen vagy; azonban beteljesitem kívánságodat, — és pedig mindjárt. De mond-meg előbb, emlékezel-e még azon este-re Majlandban, midőn Sant Ambrosio komor falai mögött éppen így szóllál egy fiatal leányhoz: vond-fel ez irigy fátyolt, hadd néznem képedet, 's én örömet meghalok!“

„Hogyan tudod ezt?“

„A' leány teljesíté kívánságodat; fölvoná fátyolát, — a' mint én most álarczamat veszem-le. Nézz-meg hát nyomorult!“

A' hadnagy nézett, — 's hajai fölborzadtak fején — irtózat kiáltásával rogyott a' földre.

Majlandban az öreg Speralti a' pappal ült szobájában. Leányá-rul beszélt vele, 's viszontlátásrul a' másvilágon.

Most Theodora rohant a' szobába, utiasan öltözködve, és szó-lta: „apám! én Velenczéből jövök; láttam Juliának gyilkosát, leá-nyod meg-van boszulva!“

„Hogyan?“ — kérdé bámulva az öreg.

„Bennem a' halottat látta ismét. Irtózat 's a' rémülés eszéül foszták-meg!“

A' pap pedig fölkelt, 's mondá: „Hullj térdre leányom! bánd-meg bűnödöt, 's töredelmeskedj, mert kedvet lelsz a' boszúállás-ban, melyet az Örökkévaló megvet.“

INÁNCSY.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Nakra vagy Guinea-féreg. E' kór, melyet az orvosok dranculus névvel neveznek, 1836-dik évben az első számú granátos ezred kór-házát Dharvarban (Indiában), mint szintén a' környéket is, keményen sa-nyargatá. Az aprilisi 's majusi forró napokban kiszáradtak a' cisternák, sőt még a' kutak sem adhattak elegendő vizet. Midőn június 21-kén a' monsoonok (passát-szelek) beállottak, nagyon nevededett a' kórházi betegek száma. Dhar-vartól éjszakra 's délre vörhenyeges a' föld 's vasrészes, keletre pedig feke-tés agyag. A' cisternákban vöröses oker (érczmész) színe van a' víznek, így több kutakban is. Forbes ur tudósítása szerint egyik kórházi betegben 13 szembetűnő nagy guinea-féreg volt, melyeknek mindegyikében még egy legio kisebb féreg találtatott. „Én megvizsgáltam egy Nakrut — mond Forbes — 's azt myriad élő féreggel találtam tömve. Ugy látszik, hogy ez állat egész hosszában (kivevén egy félhüvelknyi átlátszó részét) nem egyéb milliard utók-naak szülő anyjánál.

Afrikai nyavalya. A' heves éghajlat alatt több betegség van, mely-lyet mi nem ismerünk. Illyen többi közt az is, melyet a' Spanyolok Co-lubrilla-nak (kis erdei kígyó) neveznek. Ez leginkább Carthagenában 's a' nedves és heves afrikai tartományokban dühöng. Kít meglep, eleinte tes-tének egy részén szörnyű fájdalmakat érez, ezután gyuladásba jő a' fájós rész, és láz jelenti magát. Végre a' gyuladásban levő részen apró hólyagocskáktá-

madnak, melyek pörge vonalban a' testet átfogják; innen vette nevét is. A' Hinduk erősen hiszik, hogy e' kór egy a' bőr alá bujt féreg, mely dul, pusztít; és hogy a' bajnak elejét vegyék, 's a' kigyót meggyilkolják, tűzhez folyamodnak. Az orvoslás fájdalmas, kegyetlen ugyan, de hasznos. Szelidebb gyógyszer e' bajban a' tűznel megmelegített félcitrom, melylyel a' fájós részbe porok dörögoltetnek-be.

Hold behatása a' fára. Bizonyos Edmonstone nevű tapasztalt Skót, ki Demeraryban 20 évig kereskedett fával, mely idő alatt több észrevételt tün a' fák természetére nézve, azt jegyzé-meg, hogy a' holdnak igen nagy behatása van a' fákra. Ez olly szembetünő, hogy mely fa holdtöltén vágatik-le, az azonnal meghasad, mintha külső erő repesztene-meg. — „E' rögtöni hasadás — mond Edmonstone ur — véleményem szerint, azon tömredék nedvnek következése, mely hold töltekor a' fákban van. Ezért van a' holdtöltén vágott fáknak kevés becse, és hamarabb kezli a' szű is rágni. Holdtöltén vágott fák redvesedni is hamarabb kezdenek. Építésre használandó fákat (mellyeknél a' tartósság különösen megkívántatik) ez okból első és utolsó holdnegyedben kell vágni; mert hold töltén a' nedv egész ormáig emelkedik a' fának, negyedekben pedig a' hold fogyásához aránylagosan száll. — „E' behatás — mond Edmonstone ur — minden fa nemével közös, melyet csak ismerék; 30 év alatt pedig csak volt alkalmam a' fában olly dús délamerikai gyarmatokban annak különféle neveivel megismerkedni.

Téli tavasz. Angol hírek rendkívüli langycs időről tudósítanak, mely mult év utolsó heteiben Albion ege alatt járt. Derby grófságban érett számozára találtak, Liverpool mellett pedig egy faluban virágzó rózsatőre. (Még lehet szobában!) Közép Skóciában kenderke-fészket talált egy pór, melyben négy tojás volt. Pert környékén délnek repülő vad-ludakat láttak; ez pedig folytonos lágy időre mutat mindig.

KÜLÖNFÉLE.

Napoleon 's két matróz Két angol matróz Verdunból, hol többekkel együtt hadi foglyokként szenvedtek, megszökött. A' szökevények legkeményebb vigyázat mellett is Boulogneba érkeztek, hol pénz és szabadulhatás reménye nélkül veszteglettek egy ideig. Sajkához jutniok lehetlen volt; mert a' parti örök sólyom-szemei minden zugba elhatottak. A' két matróz tehát apró darab fákból, ezeket, mint legjobban lehetett, összefoglalván, ladikot készített, még pedig minden szerszám nélkül csupán késeikkel. E' töredékeny járművet darab vászonnal vonták-be. A' sajka alig volt négy láb széles és valamivel hosszabb, 's olly könnyű, hogy egy ember könnyen elvihette volna hátán; szóval, valóságos úgy nevezett lélekvesztő. De mire nem képes a' szabadság bájjával párosult honszeretet! Őket kettős halál fenyegette, egy részről (rajta kapatás esetében) főbe lövés, más részről vízbe halás; 's mind e' mellett is elhatározzák, a' tengerszorost átevezni. Csüggedetlen lélekkel rohantak a' sajkába, midőn egy, a' part irányában haladó angol fregattot megpillántának, és gyors evezéssel iparkodtak felé; azonban még nem haladtak száz ölet, midőn néhány partőr szokésüket észre veszi, utánok iramlík, 's az ellen nem szegülhetőket fogva visszahurcolja. Hirtelen terjedt-el ez esetnek híre a' táborban, 's a' hallatlan merénylet közbeszéd tárgya lön. Csak hamar eljutott a' hír a' császár fülebe is, ki őket látni ohajtá, 's lélekvesztő sajkájukkal együtt elébe hozatni rendelé. Napoleon, kinek kedélyére minden rendkívüli

élenk hatást tön, nem rejtheté bámulását, midőn illy nagy vállalatnak illy csekély segéd szerrel ezélba vételelt látta. — „És igazán — kérdé a' császár — e' lélekvesztővel akartatok a' tengeren átmenni?“ — „Ah, sire! — válaszlák a' matrózok — ha kétkedik, bocsásson szabadon, 's azonnal utnak indulunk rajta.“ — „Igen, szabadok vagytok; én a' bátorságot 's tettekre kész lelket bár hol 's kiben találom, becsülöm; éltetőket kár volna kockáztatni; szabadok vagytok, 's én magam szállíttalak angol hájóra. Menjetek Londonba, 's beszéljétek-el, hogy én a' jeles férjfiakat ellenségeim közt is becsülöm.“

Szenvedélyek és krokodilok közötti hasonlatosság. — Hunyt szemekkel 's nyílt szájjal fekszik a' krokodil, midőn legyeket vadász, és pézsma szagával a' legyeket torkába csálja. Csapatosan szállanak ezek a' rémitő kelepezebe. Ekkor a' szörny alsó 's felső állkapczáját összezsapja, 's ragadományát elnyeli. Az emberi szenvedélyek is krokodilok; ezek is veszélybe, örvénybe, az elcsábultakat elnyelőbe, csálják a' halandókat, és illatjok olly kábitó, mint a' krokodiloknak pézsma-szaga.

Asszonyi erény. Bizonyos jeles asszony kérdeztetvén azon titokfelel, mellynek bája által férjét folytonosan vig kedvben tartja, így felelt: „mindent kedve szerint teszek, 's mi nekem nem tetszik, békével türom.“

EMLÉKMONDÁS.

Páros élet.

Ha szebb öröme találisz,
Ne élj a' ridegben,
Az élet, ha nem páros,
Téli virág, nem szagos.

KISFALUDY KÁROLY után —

Első látás. — A' szív ítéletét gyakran pillanatok vezérlik, 's már az első látásnak is gyakor vonzalom vagy idegenülés foganatja.

GAAL után —

Igaz szeretet. — A' tisztességes igaz szeretet égből származik. Nem hasonlik, nem változik, állandó, hű, napról napra erősödik; szinte ugy szereti társát, mint magát; szinte ugy keresi hasznát és becsülete fennmaradását, mint magának.

FALUDY FERENCZ után K. H. K. J.

Gondolatok. Kedvező állapotban nehezebben tisztul hibaiból az ember; mert míg szerencséje nevetgél reá, minden csalogatja őt hizelgéseivel.

Ki véli, hogy senkire sincsen szüksége, nagyon csalogatkozik, és hogy nála nélkül más el nem lehet, még jobban.

Jótevőség ott, hol nem kell, 's nem illendő, nem egyéb, mint nagy lelkőség fitogatásának ohajtása.

SZÁVICS DÖMÖTÖR.

Számrejtvény.

Két parasztleány tojást visz eladni a' vásárra. Az ifjabbik így szollítja-meg nénjét ütközhöz: „Örzs! adj nekem nyolcz tojást a' teidből, hogy mindkettőnké egyforma számmal legyen.“ — „Nem biz' én — szoll az öregebbik — sőt inkább adj nekem ötöt a' teidből, badd legyen nekem háromszor amyi, mint neked.“ — Kérdés hány tojást vitt eredetileg mindenik leánya?

K. H. K. J.

Előbbi rejtvény: szélvész.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiazon alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.